

## 1 skyrius

Veriantis durų skambutis perskrodžia namuose tyrančią niaurią tylą, aš liaujuosi žingsniuoti. Įsižiebia nelogiška viltis. Gal čia Robertas? Gal pamiršo raktus? Žinau, kad taip nėra. Puikiai žinau, kas ten.

Ten policija, kurią pati iškviečiau.

Turėjau žinoti, kas gali atsitikti. Turėjau geriau suprasti, ką Robertas man sufleravo kiekviename žingsnyje, tik ne žodžiais. Jau praėjo trys valandos, kai jis išvažiavo su mano vaikeliais, netekties skausmas persmelkia kaulus ir raumenis.

*Kur mano vaikai?*

Ar įvyko avarija? *Ne, prašau.*

Ši mintis smogia man it kumštis, užmerktų vokų juoduomoje įsirėžia ryškūs vaizdai. Atsimerkiu, bet vis tiek matau juos ant užpakalinės sėdynės Roberto mašinoje, griovyje, tamsios gatvelės gale, kur juos nustūmė maniakiškai lėkęs vairuotojas: jie guli ir laukia, kol kas nors juos atras. Regiu kraują ant jų kaktų ir mintyse bandau išgirsti riksmus — ženklą, kad jie gyvi. Tačiau nieko negirdžiu, tik paukščių čiulbėjimą pro atvirą mašinos langą. Roberto šioje vizijoje nematau.

Nors vaizdai siaubingi ir klaikūs, širdyje netikiu, jog jie pakliuvo į avariją. Giliai viduje žinau, kad galėjo nutikti kažkas kita. Kažkas daug baisiau.

Atidariusi duris pamatau plačiapetį jauną konsteblių, jis vilki peiliu neperduriamą liemenę ir marškinius trumpomis rankovėmis, atrodo tvirtas ir pasitikintis savimi. Žinau, ko

manęs klaus; žinau procedūrą. Viskas taip pat, kaip praėjusį kartą.

Spėliuju, ar jis žino, kas aš tokia. Ar žino, kad šįvakar policiją iškvietusi Olivija Bruks yra toji pati Livè Hant, skambinusi policijai prieš septynerius metus, kai dingo jos vaikinai? Ar kas nors pasikeistų, jei žinotų?

Net po šitiek metų dar sapnuoju košmarus apie tą klaidingą naktį ir kaskart pabundu išpilta šalto prakaito. Mano vaikinai paskambino pranešti, kad išeina iš universiteto laboratorijos, tad netrukus pasimatysime. Namai nuo universiteto buvo visai netoli, bet po dviejų valandų jis dar nebuvo grįžęs. Ėjau iš proto. Atsimenu, kaip spaudžiau prie savęs dukrelę ir kuždėjau jai: „Mažute, tėvelis greit grįš.“ Aišku, Džesmina nesuprato. Jai tuo metu buvo tik du mėnesiai. Šiaip ar taip, pamelavau. Danas namo negrįžo ir aš jo daugiau niekada nebemačiau.

Maniau, kad nieko negali būti baisesnio už patirtą baimę tą naktį, laukimo valandas, kurias stūmiau spėliodama, kas galėjo nutikti mano brangiausiam Danui.

Klydau, nes šįkart daug blogiau. Šįkart siaubas kaip sunkus kamuolys skausmingai šokinėja krūtinėje, galvoje ir skrandyje.

Suprantama, policininkas nori sužinoti smulkmenas. Nori suprasti, dėl ko taip nerimauju. Vaikai su tėvu, tad tikrai nėra pagrindo jaudintis? Ar bandžiau skambinti į mobilųjį telefoną? Man regis, į šį klausimą atsakyti neverta.

Robertas išvažiavo šeštą. Pasakė norįs nusivežti vaikus į piceriją. Būčiau važiavusi kartu, bet jis užsispyrė norįs praleisti daugiau laiko tik su vaikais. Dieve, bjauru pripažinti, bet pasijutau *patenkinta*. Žinant, ką jaučiu savo vyrui, pama-

niau, jog tai bus gera repeticija ruošiantis ateičiai, kai mes nebegyvensime kartu. Todėl juos išleidau.

Pirmąją valandą viskas buvo gerai. Nelaukiau jų grįžtant ir radau, kuo užsiimti. Žinojau, kad Robertas picos nevalgys: jis norės pavakarieniauti su manimi, kai vaikai bus suguldyti. Todėl ėmiau gaminti aštrų mėsos troškinį — vieną iš mėgstamiausių jo patiekalų, — norėdama atsidėkoti už tai, kad išsivežė vaikus.

Viską nuveikusi ir nebežinodama kuo užsiimti, grįžau į svetainę, bet kambarys atrodė tuščias. Paprastai mano pašonėje sukiojasi bent vienas vaikas, jei tik visi nebūna suguldyti nakčiai. Suprantama, Džesmina lanko mokyklą, bet Fredžiui tik dveji, todėl jis visą dieną praleidžia su manimi, o Bilis lanko vaikų darželį, tačiau tik iki pietų.

Namuose atrodė taip tuščia, lyg iš jų būtų išsiurbtas oras ir likęs tik šaltas, tylus vakuumas. Pažvelgusi į svetainę naujai — pasikeitusios, nepatenkintos moters akimis, — supratau, kokią sterilią erdvę sukūrėme. Sąvokai „neutrali paletė“ suteikėme naują reikšmę: kambaryje nėra nė lašelio spalvos, nė vieno asmeniško daikto — nei vaiko nuotraukos, nei impulsyviai įsigyto mažmožio. Paveikslai parinkti ne dėl žadinamų jausmų, o dėl to, kad neutralūs jų potėpiai savaime susilieja su blankia aplinka. Visos puošmenos rinktos pagal dydį, siekiant tobulos pusiausvyros. Suprantama, Robertui nepatinka, kai svetainėje mėtos žaislai.

*Kas čia gyvena?*

Galėtų gyventi bet kas. Gal Robertas negalėjo pasirinkti kitokio dekoru, nes per daug laiko praleido mano bute, kur oranžinės sienos smagiai sugyveno su žaliomis lovatiesėmis. Ten spalvos spinduliavo džiaugsmą. O ką sako ši svetainė?

Nieko.

Atsakaiu į visus policininko užduotus klausimus. Mes jau išsiaiškinome, kad Robertas po vakarienės negalėjo nusi-  
vežti vaikų pas gimines ar draugus. Mudu su Robertu gimi-  
nių neturime. Mano tėvai mirė prieš daugelį metų, kai Džesė  
buvo dar mažutė, o Robertas savo tėvo nepažinojo. Motina  
mirė, kai jis dar buvo vaikas, mes abu vienturčiai. Tai šalti,  
nuogi faktai, ne sąmoningas pasirinkimas.

Kaip galėčiau paaiškinti, kad į galvą neateina nė vienas  
draugas, pas kurį vyras galėjo užsukti su vaikais? Kaip mes  
taip nuo visų atsiribojome? Tapome tokie vieniši?

Vis dėlto žinau priežastį. Robertas nori manęs tik sau. Jis  
nenori manimi dalintis.

Turėjau suprasti, kad kažkas ne taip, kai Robertas pano-  
ro išsivežti vaikus be manęs. Jis taip niekada nesielgdavo. Jei  
tik būčiau klausiusi, *išties* klausiusi, ką jis kalba, gal būčiau  
galėjusi sustabdyti vyrą, kol dar ne vėlu.

— Olivija, — kreipėsi į mane Robertas, — nieko keista,  
kad tėvas nusiveža vaikus į piceriją, ar ne? Šiaip ar taip, kai  
kurie tėveliai *tik taip* ir matosi su vaikais.

Ar jis bandė man kažką pasakyti? Atspėjo, kaip jaučiuo-  
si? Jei Roberto vietoje būtų kas nors kitas, pamanyčiau, kad  
gal — tik gal — jis susitaikė su mintimi, jog galiu išeiti, ir  
mėgina įrodyti, esą susitvarkysias ir vienas. Tik tai ne kažkas  
kitas. Tai Robertas, o su juo niekada nebūna paprasta.

Mintyse jau persukau visus įmanomus scenarijus, kur jie  
galėtų būti, ir nuo visų jų mane krečia šiurpas. Nežinau, kas  
blogiau: ar sužeistų mano vaikų vaizdas, ar kita mano baimė.  
Ta, kurios nedrįstu įvardyti.

## 2 skyrius

Jau vienuolikta vakaro. Praėjo penkios valandos nuo tada, kai paskutinį kartą priglaudžiau prie savęs Fredį ir įtraukiau jo mielo kvapo. Kraustausi iš proto pagalvojusi, koks jis sutrikęs. Bilis taip pat. Jam reikia pamiegoti. Pavargęs jis suirzta. O mano gražuolė Džesmina jau norėtų būti namie su mamyte, jai nepatinka, kai manęs nėra šalia; kaip septynmetė, dukrelė per daug galvota.

Jei tik Robertas parveš juos gyvus ir sveikus, išmesiu iš galvos visas kvailas mintis apie išėjimą. Išmoksiu gyventi nuolat stebima, tegul tik nieko blogo nenutinka mano vaikams.

*Parvežk juos namo, Robertai.*

Policininkai apieškojo namą, visai kaip ir tą kartą, kai netekau Dano, tarsi būčiau kažkur paslėpusi vaikus. Jie beldžiasi į duris, žadina kaimynus. Ką šie matė? Ką žino?

Atvažiavo dar daugiau policininkų. Šįkart detektyvai.

— Ponia Bruks? — mano mintis pertraukia balsas. Pažvelgiu į malonias moters akis; ji atrodo neką vyresnė už mane, bet įspūdis, matyt, klaidingas, nes visi kreipiasi į ją „ponia“. — Ar neprieštarausite, jei kreipsiuosi į jus Olivija? Aš vardu Filipa. Deja, jau apskambinome visas vietines picerijas, bet jose niekas neatsiminė, kad būtų matę jūsų vyrą su vaikais.

— Gal jie apsigalvojo ir nuvažiavo valgyti mėsainių. Juk galėjo apsigalvoti, tiesa? — griebiuosi šiaudo, visi tą suprantame.

— Olivija, kodėl nevažiavote kartu?

Kaip man atsakyti į šį klausimą? *Nežinau*. Jis taip anksčiau nėra pasielgęs. Jaučiu, kad turiu kažką išgalvoti, nors nežinau kodėl.

— Robertui pasirodė, kad esu pavargusi ir man reiktų pailsėti. Jis norėjo man padėti.

— Dirbate įtemptą darbą? Ar todėl pavargote? Ar vaikai jus šiek tiek nuvargino?

*Ar ji mano, kad nuskriaudžiau savo vaikus?*

— Jie geri vaikai, garbės žodis. O į darbą aš neinu. Rūpinuosi vaikais ir Robertu, tad veiklos nestinga.

Nesu dirbusi, išskyrus tuos kelis mėnesius prieš Džesminos gimimą. Motinystės atostogoms artėjant į pabaigą, Robertas pasipiršo; jis nenorėjo, kad dirbčiau. Norėjo, kad būčiau namuose ir rūpinčiausi juo, o aš neprieštaravau. O dabar ir pati nesuprantu, kodėl toks sprendimas mane tenkino. Sprendimas teisėtai tapti niekuo.

Klausimai neišsenka, o aš tenoriu suklykti visiems į akis. *Liaukitės klausinėti kvailysčių. Raskite mano vaikus.*

— Atleiskite, Olivija, bet noriu jūsų paprašyti — gal užliptumėte į viršų su vienu iš mano pareigūnų? Norėtume patikrinti, ar nedingo vaikų daiktai. Drabužiai, mėgstami žaislai, knygos. Suprantate, ką noriu pasakyti.

*Ką? Akimirką spoksau į ją netekusi žado. Kodėl turėtų būti dingę daiktai?*

Sunkiai pakylu nuo sofos: stengdamasi nulaikyti svorį ant įsitempusių kojų, jaučiuosi lyg triskart vyresnė. Nežinau, ką jie sau mano, bet tai absurdas. *Kodėl kas nors turėtų būti dingę? Ši mintis sukasi galvoje kaip serpantinas.*

Vienas iš detektyvų nuseka paskui mane į antrą aukštą, jis man matytas, nors neįsivaizduoju kodėl. Koks skirtumas.

Nusprendžiu pradėti nuo Džesminos kambario, nes žinau, kad jis tvarkingas, todėl iškart bus matyti, ar viskas savo vietose.

Prieinu prie lovos ir pakeliu lovatiesę, tikėdamasi ant pagalvės pamatyti Lotę, Džesės skudurinę lėlytę. Jos ten nėra. Nuplėšiu apklotą nuo lovos. *Kur Lotė?* Net ir sulaukusi septynerių Džesė mėgsta miegoti su Lote, bet Lotės nė kvapo. Sunerimusi pažvelgiu į policininką, bet jis tik stebi mane, nertardamas nė žodžio.

Lėtai prieinu prie drabužių spintos. Beveik nenoriu jos atidaryti. Tačiau policininkas vis dar mane stebi. Švelniai patraukiu spintos durų rankeną, lyg kas nors pasikeistų, jei neskubėsiu. Rausvos Džesminos kuprinės ant lentynos nėra. Staiga pašėlstu, imu stumdyti pakabus pirmyn atgal, darinėti stalčius.

— Ne-e-e! — aimanuoju, ištęsdama vieną skiemenį į dvidešimt. *Kur dukters drabužiai?*

Girdžiu bildesį ant laiptų, tarpduryje išdygsta Filipa. Ji prisiartina ir paima mane už rankos. Nereikia nieko klausiti — iš mano veido mato, kas nutiko. Stengiausi to nepripažinti, bet dabar turiu pažvelgti tiesai į akis.

Jis paėmė mano vaikus.